

[Albrechtsen]

hindre det. Det kunne være hindret. Det er i hvert fald én fortolkning. Den fortolkning rummer muligheden for, at man kan påstå, at der er et vist mål af demokrati i NATOs procedure, for hvis man ville have brugt dette demokrati, så kunne man trods alt have hindret det, der skete.

Den anden fortolkning, den, forsvarsministeren har lagt frem, er, at det bare ikke er muligt at hindre ulykkerne, for sådan er NATO indrettet. I NATO er det simpelt hen ikke muligt at hindre ulykkerne! Det kan jo godt være, vi ender med at nå frem til den konklusion. Det er ikke noget problem for NATO-modstanderne. Vi har sådan set altid haft den dybeste mistillid til, om der overhovedet var noget demokrati i NATO, men jeg synes også, det efterhånden må rejse sig som et problem for NATO-tilhængerne.

Det er givetvis sådan, at disse regler og beslutningsprocessen i NATO bevidst er lavet noget flydende, og derfor er det meget vanskeligt at afgøre med fuldstændig sikkerhed, om reglerne er sådan, at man ikke kan hindre den slags beslutninger, eller reglerne er sådan, som Dragsdahl har redegjort for det, at man rent faktisk kunne blokere. Men jeg synes, det er utrolig vigtigt med hensyn til senere debatter og nye oprustningsskridt, som vi vil forsøge på at blokere fra dansk side, at man så får afklaret fuldstændig, hvordan disse regler rent faktisk er, og hvad den danske befolknings og den danske stats muligheder for at gøre nogen som helst indflydelse gældende rent faktisk er.

Min påstand er altså, at hvis man lader dette her ske, så er det et udtryk for, at befolkningens, folketingets og den danske stats muligheder for at gøre deres indflydelse gældende i denne alliance er ganske små.

Hr. Stinus var inde på, at begge dagsordener for så vidt kunne være udmærkede, men han foretrak dog den socialdemokratiske. Jeg bliver nødt til at gentage det spørgsmål, vi har stillet tidligere til hr. Stinus: hvis man nu forestillede sig, at der endnu en gang skete det, at disse styrkemål blev taget til efterretning, sådan som det altid tidligere er sket med styrkemål, når de kommer op i forsvarsministerrådet, at der altså ikke foreligger nogen form for fodnote eller uddybende communiquéet og der også sker det, at communiquéet bliver godkendt, hvordan vil det så blive opfattet i den amerikanske kongres

og i den amerikanske offentlighed? Vil man ikke stille det spørgsmål: hvordan i alverden kan det være, at der på denne sag, som man hævder at vesteuropæerne er så meget imod, ikke engang kunne opdrives en eneste fodnote?

Jeg vil godt spørge hr. Stinus og for den sags skyld også hr. Lasse Budtz, om det faktisk ikke vil være ganske katastrofalt, hvis der er et kongresmedlem eller en minister i USA, der kan stå op og sige: ja men i denne sag kunne vesteuropæerne ikke samle sig sammen til at producere en eneste fodnote; de står 100 pct. bag USA i denne sag. De kunne ikke samle sig sammen til at blokere sagen i ambassadørernes møde, det var ganske tydeligt, men der var dog fire, der gjorde modstand. Men da de så skulle til at have deres modstand frem i lyset, og da det skulle til at stå på offentligt tilgængelige dokumenter, hvor blev den så af?

Er det da ikke netop vores forpligtelse at sikre, at der dog i det mindste bliver én fodnote mod dette her tilbage? Vil det værst tænkelige ikke være, at de i den amerikanske kongres, der eventuelt er tilhængere af mr. Reagans bevillingsforslag, kan sidde og blafre med et communiqué, hvoraf det fremgår, at beslutningen var enstemmig? Hvis der var nogen modstand, så var den ikke større, end at den skulle holdes hemmelig, den skulle stå i hemmelige dokumenter.

Det er for mig at se det, der lige nøjagtig ikke må ske. Derfor bliver jeg nødt til at gentage min opfordring om, at vi får besvaret dette spørgsmål: hvad er konsekvensen af det forhold, som vi jo under debatten har været enige om, at det ikke må ende med, at der bare bliver godkendt et communiqué, hvori man noterer sig disse styrkemålsplaner eller tager dem til efterretning?

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil begynde med at takke udenrigsministeren for den redegørelse, vi har fået, og jeg vil ligeledes takke forsvarsministeren, fordi han så klart den 16. maj i år gav udtryk for, at Danmark ikke kan acceptere styrkemålet for de kemiske våben. Jeg synes også, forsvarsministeren har udsendt en klar presmeddelelse, som jeg ligeledes gerne vil takke for.